

האורח המפחיד

אגדת עם של אלטאי

חיה פעם גירית ביער. היא ישנה ביום ובלילה הייתה יוצאת לצייד. בוקר אחד, כשחזרה מהצייד והתקרבה למאורה שלה, שמעה רעש לא מובן. שער פרוותה הצטמרר, לבה מבהלה כמעט וברח מגופה. "רעש כזה עוד לא שמעתי מעולם" חשבה הגירית "ארוץ ואקרא הנה חיות יער, בני טפרים חדים כמוני."

והיא הלכה לקרוא להם.

"במאורה שלי רעש חזק ומפחיד! בואו! עזרו!"

באו חיות, שמו את אוזניהם לארץ. אכן, האדמה ממש רועדת מהרעש. גם אצלן שער הפרווה הצטמרר.

"הי, גירית, הרי זה הבית שלך. לכי את ראשונה."

בזהירות התקדמה הגירית לפתח המאורה.

"חרררר!" נשמע משם.

הגירית התקרבה עוד צעד אחד, ובסוף, כמעט מתה מפחד, נכנסה לחדר שינה שלה. היא מסתכלת ועל המצא הרך שלה השתרעה ארנבת, נוחרת בקול אדיר.

החיות שחיכו בדריכות כמעט ונפלו מרוב צחוק "גירית פחדה מארנבת. לאן עכשיו תסתתרי מרוב בושה? נגד ארנבת הביאה את כל החיל הזה!" הגירית לא מרימה את ראשה ומתביישת "מדוע

המולבנים. חבל שבעצמי לא הייתי במקומך!" והוא
נשכב במאורה שלו בהנחה כבדה.
והגירית ממשיכה לחיות עם הסימנים הלבנים,
היפים שלה. אומרים שהיא אפילו מתגאה בהם
"הנה איך הארנבת דאגה לי! אנחנו עכשיו ממש
ידידים!"

זה, כששמעתי את הרעש בביתי, נבהלתי ולא
הצצתי פנימה?"
הארנבת ישנה חזק במאורתה של הגירית. הגירית
התרגזה ודחפה אותה חזק. הארנבת התעוררה
ורואה - הזאב, השועל, חתול הבר, הגרגרן, כל
בעלי טפרים התאספו כאן.
"נו" חושבת הארנבת "יהיה מה שיהיה" וקפצה
לגירית על הראש, ומהראש ישר אל בין השיחים.
מהבטן הלבנה של הארנבת הלבין ראשה של
הגירית. מהכפות האחוריות נשארו סימנים לבנים
על הלחיים. החיות המשיכו לצחוק מהגירית.
רצה הגירית לאגם וראתה במים את הסימנים
ובכתה. "ארנבת זו הנפשעת. אלך להתלונן בפני
הדוב."
הלכה אליו וסיפרה "דוב שמע! ראה איך הראש
והלחיים שלי הלבינו. והאשמה ברחה. שפוט
אותנו."
הסתכל הדוב על הגירית ונהם "ואת עוד מתלוננת?
הראש שלך היה תמיד שחור ועכשיו אפילו
בני-אדם יקנאו כשיראו את הראש והלחיים שלך